

Könyörgés,

a zsinat szombatestvéjén, aug. 29-én mondotta

ALBERT JÁNOS,

tordai pap és tanár.

Örök Isten, gondviselő Atyánk a Jézus által! megnyiták a te házadnak kapui, s mi bėjöttünk azokon hálaadás-sal! A megilletődés ez első és szent pillanatain egy érzése van szívünknek, egy gondolatja lelkünknek s mi letesszük ezeket legelsőbbben is oltárodra, melynél a magasban a menyiny és annak angyalai, itt alant a föld és ennek teremtményei; amott az örökkévalóság, itt az idő; az évszázak és az esztendők; e mindjárt elmerülő hét s a leáldozó nap, s legközelebbről a búcsuzó világ s ezekben mindenek tenéked egyenlő hódolattal és tisztelettel áldoznak.

Szent és nagy a te neved örökkön örökké, ki voltál minekelőtte lennének a hegyek és formáltatnék a föld!.. Nagyok a világok, melyeket teremtettél s örök törvényeid hatalmán fenntartasz: de te nagyobb vagy mindezeknél!.. Fényes a nap, s ragyogók az égnek csillagai, melyeket lábaid alá függesztettél: de fénylőbb a te dicsőséged, ragyogóbb a te világosságod, imádandóbb a te szereteted és kegyelmed, melyekbe öltöztél, midőn magadat kijelentetted!..

Szent, szent, szent a seregeknek Ura, Istene örökkön örökké!.. Atyánk! e magasztalás zeng lelkünkben, énekünkben és könyörgésünkben. Gondviselésedet látjuk a népek és nemzetek történeteiben, melyek között a viszontagságok hullámiban népünket és nemzetünket mególtalmaztad s édes hazánkat megtartottad; kegyelmedet imadjuk ama szövetségért, melyet kötöttél szent fiad által az őszszes emberi nemzettel, hogy higyjünk őbenne, s e hit adjon örök életet; hogy világosságban járjunk, s e világosság üzze el a tudatlanság és sötétség nehéz éjszakáját; hogy szabadok legyünk, s e szabadság oldozza fel a szolgaság és testiség bilincseit; hogy egymást szeressük, s e szeretet által enyhítsük az inség

és nyomor, a veszteség és a fájdalom keserű könyeit, sokasítsuk meg pedig az élet édes örömeit; hogy reméljünk, s a jövő boldog reményében munkáljunk és tegyünk, küzdjünk és áldozzunk azért, a miért az imádkozás oly régóta epedez, hogy jöjjön el a te országod; hogy az emberek boldogok legyenek!

Áldott a te neved örökkön örökké oh végetlen jószág, meghálálhatatlan szeretet, hogy ama lelki szövetség részeseivé s igéd örök igazságainak hirdetőjévé tette d vallásunkat és minket is! Egyszerű és tiszta, világos és érthető volt a tudomány, melyet szent fiad, a Jézus, az időnek teljességében hirdetett, s hittek és követtek a hívőknek első gyülekezeti; s mikor a sok idő folyamán az emberi tudomány azt homályossá tette, a földi érdek és haszon szolgáltságba ejtette: ama sötét századok után a lelki világ nagy változásai között feltörted a sötétség bilincseit, szabaddá tette d a lelkiismeretet, megközelíthetővé az evangéliomot, s érthetővé a vallást, hogy legyen lelkünk üdvének, szivünk boldogságának tiszta kútfeje.

Ezért imádunk legkiváltképpen most, ezért borult le lelkünk forró hálában előtted. Multunk sok emlékei, örömei és szenvedései, az elviselt méltatlanságok és üldözések, a kisértések ama napjai és esztendei, melyek között fentartottál, imádandóvá teszik közöttünk a te nevedet!

Uram! nagyok és csodálatosok a te dolgaid, végremehetetlennék útaid!.. Győzelmet biztosítottál a világosságnak, diadalmat az igazságnak, halhatatlanságot a léleknek! Gondviselésed kezeit látjuk szent és imádott vallásunk életében és viszontagságos történeteiben is!

És ezért egy szent vándorlásra indultunk; — keblünk szent szerelme hozott e szent helyre, hol e hazában a hitszabadság szava kimondatott. Elhagytuk ezért hajlékunkat, sorsunk s boldogságunk kis körét; elváltunk ezért családunktól és gyermekeinktől, testvéreinktől és barátainktól, rokonainktól és szeretteinktől, kedveseinktől és javainktól; utazók és bujdosók lettünk ezért, csak hogy itt lehessünk hitünk eselédivel, s együtt szentelhessünk innepet neved dicsőségére a vallás és lelkiismereti szabadság emlékének!

Im gondozó kegyelmed által e pontig és e pillanatig eljutottunk: vedd hálánkat s fogadd el neved dicsőségére a megilletődés és felindulás első és szent érzelmeit! Aztán szentelj meg lelkeddel, hogy enynyi jószágodat elviselhessük, ily nagy szeretetet elbirjunk, s ily kimondhatatlan kegyelemre méltók legyünk. Miként a hit első bajnokai

vették a hit szent erejét, s buzgó eldődeink is a vallás menynevei igazságát, mely által országodat terjesztették: oh vezérelj minket is kitarítás és állhatatosság által szent és igaz törekvéseinkben hitünk és vallásunk biztatásaival az élet végcéljára, hogy elvegyük pályafutásunk pálmáját. Mint emberek és keresztények minden hitkülönbség nélkül ékeskedjünk polgári erényekkel, hogy szeretet és türelem, szívjóság és miveltség, szabadság és jóllét tegyék boldoggá e hazát, melyben oly sok volt a vesztes. Legyen dicső az anyaszentegyház is, mely a Jézus tudományán felemelkedett. S ha láttak és éreztek zivatart apáink, szenvedtek gúnyt és üldözést eleink, hitünk vértanui: oh legyen megáldva minden porszem, megszentelve minden emlékezet, melyet nekik áldozunk; hadd váljon szeretetté a méltatlanság, türelemmé az irigység, egyetértéssé a sóhaj és az óhajlás, közimává az egykori átok, s áldássá minden könnycsepp, melyet valaha a méltatlanságért zokogó keblek és siró szemek hullattak!.. Nehéz napjaink, súlyos esztendeink után hozz boldog időt, s ha felderítetted a béke és kiengesztelődés nappalát; tedd tartóssá, fejtsd ki boldog sorsunkat, oszlasd el jövőnk boruját, hogy hirdethessük jó kedved esztendeit. Mig itt leszünk, hogy dolgaiddal foglalkozzunk, ne engedd elfelejtenünk, hogy igazságban kell járni, hogy tiszta szívvel s büntelen kezekkel jöjjünk fel az áldozatra, melyet Jézus emlékezetére, hitünk erősítésére, neved dicsőségének szentelünk.

Vedd már óltalmad alá mindazokat, mikkel szerettél és megáldottál, miktől éltünk és boldogságunk függ. Védelmezd hitünket és e szent helyet; e várost, mely hajlékaiba fogadott, mint egykor ama szent város, melyben az innepen vették a tanítványok a szent lelket, erejét a hitnek és szeretetnek. Óltalmazd édes hazánkat; népeit s különböző nemzeteit tartsd meg az igaz tudományban, mely egymást érti, szereti és boldogítja. Áldd meg királyunkat is! Védelmezd a közelben és távolban barátainkat, szeretteinket, kiktől elszakadtunk; hitrokoninkat, kik meszsze bár, de lélekben köztünk vannak. S ha innen megtérünk, beszéljük el örömmel, a miket láttunk, s vigyünk reményt és biztatást a jövőre!

Isten, minden népek Istene! im magasra szállanak érzéseink, mert szárnyakat adtál a gondolatnak: vedd a hit karjain hátlánkat, nyisd meg dicső egeidet, fogadd szent füleidbe esedezésünket. Hallgasd meg oh világok ura, népek Istene szolgálódat és gyermekeidet!! Szent fiad által kérünk. Amen.